

Ben je gek

Van dezelfde auteur:

De belofte
Sushi voor beginners
Zoals ze is
Betrap!
De vakantie van Rachel
Kom terug bij mij
Die charmante man
Watermeloen
Sterrenregen

Marian Keyes

BEN JE GEK

the house of books

Oorspronkelijke titel

Mercy Close

Uitgave

Michael Joseph, an imprint of Penguin Books, Londen

Copyright © 2012 by Marian Keyes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Getty Images

Foto auteur

Iain Philpott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3698 6

ISBN 978 90 443 3699 3 (e-book)

D/2012/8899/115

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik zou het niet erg vinden, maar ik ken raar genoeg niemand anders die er eigenlijk niet op zit te wachten om ‘ergens naartoe te gaan om uit te rusten’. Als je mijn zus Claire hoort, zou je gewoon gaan denken dat er niets fijners bestaat dan op een ochtend wakker te worden en te ontdekken dat je in een psychiatrische inrichting zit.

‘Ik heb een geweldig idee,’ zei ze tegen Judy, haar vriendin. ‘Laten we tegelijkertijd een zenuwinzinking krijgen.’

‘Fantastisch!’ zei Judy.

‘Dan krijgen we een tweepersoonskamer. Zalig gewoon... Allemaal lieve mensen... tedere, warme handen... fluisterende stemmen... wit beddengoed, witte banken, witte orchideeën, alles wit...’

‘Alsof je in de hemel bent,’ zei Judy.

Helemaal niet! Ik deed mijn mond open om te protesteren, maar ze waren niet te houden.

‘... het geluid van tinkelend water...’

‘... de geur van jasmijn...’

‘... ergens vlakbij het getik van een klok...’

‘... het klaaglijke geklingel van een bel...’

‘... terwijl wij daar in bed liggen, zweverig van de Xanax.’

‘Dromerig starend naar dansende stofjes...’

‘... of bladerend door *Grazia*.’

‘... of Magnum Golds kopen van de man die met ijs langskomt op alle afdelingen...’

Maar er zou helemaal geen man langskomen met Magnum Golds. En naar al die andere leuke dingen kon je ook fluiten.

‘Een wijze stem zal zeggen...’ Judy pauzeerde even nadrukkelijk: “Zet alles van je af, Judy.”

‘En zo’n schat van een verpleegster zal al onze afspraken afzeg-

gen,' zei Claire. 'En tegen iedereen zeggen dat ze ons met rust moeten laten. Al die ondankbare klootzakken krijgen te horen dat we een zenuwinzinking hebben, dat het hun schuld was en dat ze veel liever voor ons zullen moeten zijn als we er ooit weer uitkomen.'

Zowel Claire als Judy had een waanzinnig druk leven – kinderen, honden, mannen, banen plus de vermoeiende, tijdrovende behoefte om er tien jaar jonger uit te zien dan ze in werkelijkheid waren. Ze reden constant rond in minivans om zoontjes naar rugbytraining te brengen, dochters op te halen bij de tandarts, en als een gek naar de andere kant van de stad te racen op weg naar een vergadering. Ze hadden multitasking tot een kunstvorm verheven – ze gebruikten de verloren tijd bij een stoplicht om hun kuiten in te smeren met zelfbruinende crème, ze beantwoordden e-mails als ze in de bioscoop zaten en ze bakten om twaalf uur 's nachts cupcakes terwijl ze ondertussen door hun tienerdochters spottend 'een zielige dikke ouwe taart' werden genoemd. Geen seconde werd verspild.

'En we krijgen Xanax,' droomde Claire verder.

'O, zaaaálig.'

'Zoveel we willen. Zodra onze heerlijke roes begint te tanen, drukken we op een belletje en dan komt er meteen een verpleegster die ons een nieuwe voorraad geeft.'

'En we hoeven ons nooit meer aan te kleden. Elke ochtend brengen ze ons een nieuwe katoenen pyjama, gloednieuw, zo uit het plastic. En we mogen zestien uur per dag slapen.'

'O, slapen...'

'We zullen het gevoel hebben dat we midden in een grote cocon van marshmallow zitten, zweverig en blij en dromerig...'

Hoog tijd om het stel op een vervelende bijkomstigheid van hun heerlijke fantasie te wijzen. 'Maar ondertussen zitten jullie wel in een psychiatrische inrichting.'

Ze keken me verbijsterd aan.

Uiteindelijk zei Claire: 'Ik heb het niet over een psychiatrische inrichting. Gewoon over een plek waar je naartoe gaat... om te rusten.'

'De plek waar mensen naartoe gaan "om te rusten" heet een psychiatrische inrichting.'

Ze zeiden niets. Judy knabbelde op haar onderlip. Daar moesten ze kennelijk over nadenken.

‘Wat dachten jullie dan dat het was?’ vroeg ik.

‘Nou ja... zoiets als een kuuroord,’ zei Claire. ‘Compleet met... je weet wel... drugs op doktersvoorschrift.’

‘Het is een plek voor mensen die gek zijn,’ zei ik. ‘Echt gek. Zieke mensen.’

Er viel opnieuw een stilte. Toen keek Claire naar me op, met een gezicht waar de vlammen uit sloegen. ‘God, Helen,’ riep ze. ‘Wat ben je toch een tut. Kun je dan nooit iemand iets fijns gunnen?’

Donderdag

Ik zat aan eten te denken. Dat overkomt me altijd als ik vastzit in het verkeer. Zoals ieder normaal mens, natuurlijk, maar ik besepte ineens dat ik al sinds een uur of tien niets meer had gegeten. Op de radio werd een nummer van Laddz gedraaid – al de tweede keer die dag, noem dat maar eens geen pech hebben – en terwijl de jengelende, stroperige harmonieën de auto in stroomden, moest ik me beheersen om niet tegen een lantaarnpaal te rijden.

Een eindje verderop was een benzinstation waar ze iets te eten verkochten. Ik kon mezelf even verlossen uit deze staande receptie en een donut gaan kopen. Maar de donuts die ze op dit soort plaatsen verkochten, waren even smakeloos als de sponzen die op de bodem van de oceaan groeien. En trouwens, er hing een zwerm gieren boven de benzinepompen en dat zat me een beetje dwars. Nee, besloot ik, ik hou gewoon nog even vol en...

Wacht even! Gieren?

In een stad?

Boven een benzinstation?

Ik keek nog een keer en het waren helemaal geen gieren. Gewoon meeuwen. Doodgewone, Ierse zeemeeuwen.

En toen dacht ik: O nee, niet weer.

Een kwartier later stopte ik voor het huis van mijn ouders, moest een momentje moed verzamelen en ging toen op zoek naar de sleutel om mezelf binnen te laten. Ze hadden geprobeerd om me die af te pakken toen ik drie jaar geleden het huis uitging, maar ik had hem mooi gehouden. Over een vooruitziende blik gesproken. Mam had iets gemompeld over het slot dat veranderd zou worden, maar aangezien zij en pa er al acht jaar over deden voordat ze besloten om een groencontainer aan te schaffen was de kans groot dat een nieuw slot een te grote uitdaging zou zijn, hè?

Ze zaten aan de keukentafel thee te drinken en cake te eten.

Ouwe mensen. Wat hadden die toch een fijn leven. Zelfs als ze niet aan tai chi doen. (Daar kom ik later op terug.)

Ze keken met nauwelijks onderdrukte weerzin op.

‘Ik moet jullie iets vertellen,’ zei ik.

Mam vond haar tong terug. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik woon hier.’

‘Niet waar. We hebben je eruit gezet. Je kamer is opnieuw geschilderd. En dat bevalt ons uitstekend.’

‘Ik zei al dat ik jullie iets moest vertellen. Dat bedoel ik. Ik woon hier.’

Er verscheen een angstige uitdrukking op haar gezicht. ‘Je hebt je eigen flat.’ Ze zette een grote mond op, maar het klonk niet echt overtuigend. Ze had dit vast wel verwacht.

‘Niet meer,’ zei ik. ‘Sinds vanmorgen ben ik dakloos.’

‘Is er iets met de hypotheek?’ Ze was doodsbleek. (Onder haar van overheidswege verplichte laag oranje Ierse Mama Make-up.)

‘Wat is er aan de hand?’ Pa was doof. En ook regelmatig in de war. Meestal was het niet duidelijk welke van de beide afwijkingen de boventoon voerde.

‘Ze heeft haar HYPOTHEEK niet betaald,’ zei mam in zijn goede oor. ‘Ze is haar flat UITGEZET.’

‘Ik kon me de hypotheek niet meer veroorloven. Je doet net alsof dat mijn schuld is. Maar zo eenvoudig is het niet.’

‘Je hebt toch een vriend,’ zei mam hoopvol. ‘Kun je niet bij hem gaan wonen?’

‘Zing je nou ineens een ander liedje, aartskatholiek?’

‘... we moeten met onze tijd meegaan.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik kan niet bij Artie intrekken. Dat vinden zijn kinderen niet goed.’ Dat klopte niet helemaal. Het ging alleen om Bruno. Hij had echt de pest aan me, maar Iona was eigenlijk heel aardig en Bella aanbad me.

‘Jullie zijn mijn ouders. En dus verplicht om onvoorwaardelijk van me te houden. Mijn spullen liggen in de auto.’

‘Wat! Alles?’

‘Nee.’ Ik had de hele dag opgetrokken met twee opkopers. De laatste meubels die ik nog bezat, waren inmiddels opgeslagen in zo’n enorme opslagplaats waar je een hokje kunt huren tot je weer

boven Jan bent. ‘Alleen mijn kleren en mijn werkspullen.’ Behoorlijk wat werkspullen, aangezien ik een jaar geleden ook al afstand had moeten doen van mijn kantoor. En eigenlijk ook vrij veel kleren, hoewel ik echt tijdens het pakken massa’s weggekeild had.

‘Maar hoelang gaat dat duren?’ vroeg mam kribbig. ‘Wanneer kunnen wij van onze fijne oude dag gaan genieten?’

‘Nooit.’ Pa klonk plotseling heel overtuigend. ‘Ze maakt deel uit van een syndroom. Generatie Boemerang. Volwassen kinderen die weer thuis gaan wonen. Dat heb ik zelf in *Grazia* gelezen.’

Als het in *Grazia* had gestaan moest het wel waar zijn. ‘Je kunt wel een paar dagen blijven,’ gaf mam toe. ‘Maar denk erom, we kunnen ineens besluiten om dit huis te verkopen en een Caribische cruise te gaan maken.’

Met de huidige stand van zaken in de onroerendgoedsector zou de verkoop van dit huis waarschijnlijk nog niet genoeg geld opbrengen voor een cruise naar de Arran Islands. Maar onderweg naar de auto om de dozen met mijn spulletjes naar binnen te slepen besloot ik ze dat niet onder de neus te wrijven. Per slot van rekening had ik dankzij hen weer een dak boven mijn hoofd.

‘Hoe laat is het avondeten?’ Ik had geen honger, maar ik wilde weten waaraan ik me had te houden.

‘Avondeten?’

Ze aten niet. ‘Eigenlijk nemen we die moeite niet meer,’ bekende mam. ‘Niet nu we nog maar met ons tweetjes zijn.’

Dat was vervelend nieuws. Ik voelde me toch al niet echt lekker en nu begonnen mijn ouders zich ineens te gedragen alsof Magere Hein voor de deur stond. ‘Maar wat eten jullie dan?’

Ze keken elkaar verbaasd aan en richtten toen hun blik op de cake die op tafel stond. ‘... eh, cake, denk ik.’

Er was een tijd waarin ik dat prima zou hebben gevonden – tijdens mijn hele jeugd hebben mijn vier zusjes en ik het altijd bijzonder riskant gevonden om iets te eten wat mam had gekookt – maar ik was mezelf niet.

‘Oké, hoe laat gaan we aan de cake?’

‘Wanneer je maar wilt.’

Daar schoot ik niets mee op. ‘Ik wil een tijd weten.’

‘Zeven uur dan maar.’

‘Oké. Luister eens... ik zag een zwerm gieren boven het benzine-station.’

Mam kneep haar lippen op elkaar.

‘Er zijn geen gieren in Ierland,’ zei pa. ‘Die heeft Sint Patrick allemaal verjaagd.’

‘Hij heeft gelijk,’ zei mam met veel nadruk. ‘Je hebt geen gieren gezien.’

‘Maar...’ Ik hield mijn mond. Het had toch geen zin. In plaats daarvan hapte ik naar adem.

‘Wat doe je nou?’ Mam klonk geschrokken.

‘Ik...’ Wat was ik aan het doen? ‘Ik probeer adem te halen. Mijn borst zit vast. Ik heb niet genoeg ruimte om lucht binnen te krijgen.’

‘Natuurlijk heb je wel genoeg ruimte. Ademhalen is het meest natuurlijke wat er bestaat.’

‘Volgens mij zijn mijn ribben gekrompen. Je weet toch dat je botten krimpen naarmate je ouder wordt.’

‘Je bent pas 33. Wacht maar tot je zo oud bent als ik, dan weet je pas wat het is om gekrompen botten te hebben.’

Ik wist niet hoe oud mam was – ze loog constant over haar leeftijd, waarbij ze soms refereerde aan de belangrijke rol die ze bij de opstand van 1912 had gespeeld (‘Ik heb de Onafhankelijkheidsverklaring getikt die de jonge Padraig op het bordes van het Hoofdstaatskantoor heeft voorgelezen’) en dan weer lyrisch zat te zwijmelen over haar tienertijd waarin ze woest stond te jiven op ‘The Hucklebuck’ toen Elvis naar Ierland kwam (Elvis is nooit in Ierland geweest en heeft ook nooit ‘The Hucklebuck’ gezongen, maar als je haar dat aan haar verstand probeert te peuten, draaft ze nog verder door en houdt vol dat Elvis op weg naar Duitsland een geheime tussenlanding heeft gemaakt en dat hij toen ‘The Hucklebuck’ heeft gezongen omdat zij hem dat vroeg) – maar ze leek groter en steviger dan ooit tevoren.

‘Haal nou maar eens diep adem, vooruit, dat kan iedereen,’ drong ze aan. ‘Zelfs een klein kind kan dat. En wat ben je vanavond van plan? Na... de cake? Gaan we dan tv-kijken? We hebben negenentwintig afleveringen van *Come Dine With Me* opgenomen.’

‘Eh...’ Ik had geen zin om naar *Come Dine With Me* te kijken. Normaal kijk ik minstens twee soaps per dag, maar ineens had ik er genoeg van.

Ik kon altijd naar Artie toe. Zijn kinderen zouden er vanavond ook zijn en ik wist niet zeker of ik de moed kon opbrengen om met hen te praten. Bovendien voorkwam hun aanwezigheid dat ik me onbekommerd en vrij op hem zou kunnen storten. Maar hij had de hele week in Belfast gewerkt en ik... ja, gooi het er maar uit, geef het maar toe... ik had hem gemist.

‘Ik denk dat ik naar Artie toe ga,’ zei ik.

Mam klaarde op. ‘Mag ik mee?’

‘Nee, natuurlijk niet! Ik heb je gewaarschuwd!’

Mam was helemaal weg van Arties huis. Als je wel eens een tijdschrift voor binnenhuisarchitectuur inkijkt, weet je wat ik bedoel. Vanbuiten lijkt het een doodgewoon arbeidershuisje zoals het daar vlak aan de weg ligt. Het kent z’n plaats. Het leien dak is scheef en de voordeur is zo laag dat alleen mensen die officieel het predicaat ‘dwerg’ hebben naar binnen durven te gaan in het volste vertrouwen dat ze niet direct een schedelbasisfractuur oplopen.

Maar als je binnen bent, kom je tot de ontdekking dat iemand de hele achtermuur heeft platgelegd en vervangen door een futuristisch glazen wonderland vol zwevende trappen, verstopte slaapkamers die op vogelnestjes lijken en onbereikbare daklichten.

Mam was er één keer geweest. Per ongeluk, want ik had haar nog zo gewaarschuwd dat ze in de auto moest blijven zitten, maar ze had me straal genegeerd. Het huis had zo’n verpletterende indruk op haar gemaakt dat ze me het schaamrood op de kaken joeg. Dat zou me niet nog eens overkomen.

‘Nou goed, dan ga ik niet mee,’ zei ze. ‘Maar ik wil je toch om een gunst vragen.’

‘Wat dan?’

‘Ga je met me mee naar het reünieconcert van Laddz?’

‘Ben je nou helemaal gek geworden?’

‘Gek geworden? Moet je horen wie het zegt, jij met je gieren.’

2

Kabouterachtige arbeidershuisjes zijn allemaal leuk en aardig, maar ze zijn meestal niet voorzien van ondergrondse parkeergarages. Ik was langer op zoek naar een parkeerplaats dan ik over de rit van mijn ouders naar Artie had gedaan. Uiteindelijk wurmde ik mijn Fiat 500 (zwart met zwarte bekleding) tussen twee gigantische SUV's en stapte toen de hemelse perspex knuffelwereld binnen. Ik had mijn eigen sleutel, het was nog maar zes weken geleden dat Artie en ik de uitwisselingsceremonie hadden gehouden. Hij had me een sleutel van zijn huis gegeven en ik hem een sleutel van het mijne. Want toen had ik nog een huis.

Verblind door de avondzon ging ik maar gewoon af op het geluid van stemmen en belandde via de wonderbaarlijke, in het niets zwevende trap op het terras waar een groepje aantrekkelijke mensen met blond haar samen een legpuzzel zaten te maken. Het idee! Artie, mijn beeldschone Viking. En Iona, Bruno en Bella, zijn beeldschone kinderen. En Vonnie, zijn beeldschone ex-vrouw. Ze zat op de planken naast Artie, met haar magere bruine schouder tegen zijn brede. Ik had haar niet verwacht, maar aangezien ze vlakbij woonde, kwam ze vaak binnenvallen, meestal met haar partner, Steffan.

Zij was de eerste die me zag. 'Helen!' riep ze hartelijk. Ik werd omspoeld door een koor van begroetingen en verblindende glimlachjes, terwijl een oerwoud van armen werd opgestoken om me te verwelkomen. Echt een vriendelijk gezinnetje, de Devlins. Alleen Bruno deed niet mee en hij hoefde niet te denken dat me dat niet was opgevallen. Ik hield in gedachten een lijst bij van het aantal keren dat hij me op m'n tenen had getrapt. Niets ontging me. We hebben allemaal zo onze gaven.

Bella, van top tot teen in het roze en ruikend naar kersenkauwgom, was helemaal verrukt van mijn komst. 'Helen, Helen.' Ze stortte zich op me. 'Pap heeft helemaal niet gezegd dat je zou komen. Mag ik je haar doen?'

‘Bella, geef Helen een momentje,’ zei Artie.

Bella was de jongste en de liefste van het stel. Het zou dom zijn om haar tegen me in het harnas te jagen. Maar eerst moest er even iets rechtgezet worden. Ik keek naar de plek waar Vonnies bovenarm tegen die van Artie rustte. ‘Ga eens aan de kant,’ zei ik. ‘Je zit veel te dicht bij hem.’

‘Ze is zijn vrouw!’ Bruno’s vrouwelijke konen werden rood van verontwaardiging... had hij nou een blusher op?

‘Ex-vrouw,’ zei ik. ‘En ik ben zijn vriendin. Hij is nu van mij.’ Haastig en volslagen ongemeend voegde ik daar ‘hahaha’ aan toe. (Als iemand me dan ooit voor de voeten zou werpen dat ik me egoïstisch en onvolwassen gedroeg, kon ik altijd zeggen: ‘Lieve hemel, het was maar een grapje. Hij zal toch moeten leren om daar-tegen te kunnen.’)

‘Eigenlijk leunt Artie tegen mij aan,’ zei Vinnie.

‘Helemaal niet.’ Vandaag had ik absoluut geen zin in het spelletje dat ik altijd met Vinnie moest spelen. Ik kon nauwelijks woorden vinden om deze schijnvertoning voort te zetten. ‘Je hebt het altijd op hem voorzien. Geef dat nu eindelijk eens op, Vinnie. Hij is gek op mij.’

‘Ach, vooruit dan maar.’ Vinnie schoof opgewekt opzij op de planken, zodat er meer dan genoeg ruimte vrijkwam tussen haar en Artie.

Ik kon er niets aan doen, ik vond haar aardig ook al gedroeg ik me niet zo.

En wat deed Artie ondertussen? Die had alleen maar interesse voor de legpuzzel, anders niets. In z’n beste momenten straalde hij een soort Stille Kracht uit, maar als Vinnie en ik weer ons alfavrouwtjesgedrag vertoonden, hield hij zich – zoals ik hem had opgedragen – volkomen afzijdig.

In het begin probeerde hij me tegen haar in bescherming te nemen, maar dat vond ik bijzonder beledigend. ‘Nou lijkt het net,’ had ik gezegd, ‘alsof jij haar een stuk enger vindt dan mij.’

In werkelijkheid was alleen de dertienjarige Bruno een probleem. Hij was valser dan het meest venijnige meisje en ja, ik wist best dat hij daar voldoende reden voor had. Zijn ouders waren uit elkaar

gegaan toen hij op de aanvallerige leeftijd van negen was en nu was hij een puber in de greep van woedehormonen, wat hij tot uitdrukking bracht door zich als een chique fascist te kleden in nauwsluitende zwarte overhemden, een strakke zwarte broek met daaroverheen glanzende zwarte knielaarzen. Zijn haar was opvallend blond en kortgeknipt, met uitzondering van zo'n dikke jaren-tachtiglok. Bovendien gebruikte hij mascara en als ik me niet vergiste, was daar onlangs ook blusher bij gekomen.

'Goed!' Ik glimlachte een tikje gedwongen tegen de diverse gezichten.

Artie keek op van zijn legpuzzel en keek me strak aan met die felblauwe ogen. God. Ik moest even slikken en wenste meteen dat Vonnie naar huis en de kinderen naar bed zouden gaan, zodat ik alleen achter zou blijven met Artie.

Zou het onbeleefd zijn om te vragen of ze wilden opsodemieteren?

'Wil je iets drinken?' vroeg hij, terwijl hij me aan bleef kijken. Ik knikte stom en verwachtte eigenlijk dat hij op zou staan, zodat ik achter hem aan kon lopen naar de keuken om hem even stiekem te knuffelen.

'Ik haal het wel,' zei Iona dromerig.

Terwijl ik een kreet van ergernis inslikte, zag ik haar de zwevende trap af fladderen naar de keuken, waar de drank bewaard werd. Ze was vijftien. Ik stond ervan te kijken dat van haar verwacht werd dat ze met een glas wijn van het ene naar het andere vertrek kon lopen zonder het meteen achterover te slaan. Toen ik vijftien was, dronk ik alles wat niet vastgespijkerd was. Dat was heel gewoon, iedereen deed dat. Misschien door een gebrek aan zakgeld, ik zou het niet weten. Maar ik wist wel dat ik geen bal snapte van Iona en haar vertrouwingwekkende, sobere soortgenoten.

'Wil je ook iets te eten, Helen?' vroeg Vonnie. 'Er staat een salade met venkel en Zwitserse kaas in de koelkast.'

Mijn maag kromp samen, ik zou echt geen hap naar binnen kunnen krijgen. 'Ik heb al gegeten.' Dat was niet waar. Ik had zelfs geen plakje van de cake willen hebben die mam en pa als avondeten diende.

'Weet je het zeker?' Vonnie bekeek me argwanend. 'Je lijkt me een

beetje mager. We kunnen niet hebben dat je nog magerder wordt dan ik!

‘Geen schijn van kans.’ Maar misschien toch wel. Ik had al geen fatsoenlijke maaltijd meer gehad sinds... nou ja, een hele tijd, precies wist ik het niet meer. Een week of misschien zelfs nog langer. Kennelijk kreeg mijn lichaam geen signaal meer van mijn hersenen dat ik voedsel nodig had. Of misschien maakte ik me wel zoveel zorgen dat mijn hersenen al die informatie niet meer aankonden.

‘Helen!’ zei Bella. ‘We gaan spelen!’ Ze kwam aandragen met een roze plastic kam en een roze tupperwaredoos vol roze haarspeldjes en roze omwoelde elastiekjes. ‘Ga maar zitten!’

O god. Kappertje. Nou ja, ik had waarschijnlijk mazzel dat het niet de mevrouw van het postkantoor was. Dan moest ik uren in de rij staan terwijl zij in een denkbeeldig glazen hokje zat. Ik bleef maar volhouden dat we dat net zo goed online konden spelen, maar dan was het geen echt spelletje, vond ze.

‘Hier komt je drankje,’ zei ze en siste toen tegen Iona: ‘Geef het haar nou maar gauw, je kunt toch wel zien dat ze gespannen is.’

Iona gaf me een groot glas rode wijn en een hoog, gekoeld glas vol ijsblokjes. ‘Shiraz of eigengemaakte ijsthee met valeriaan. Ik wist niet zeker wat je het liefst zou willen.’

Heel even overwoog ik om de wijn te nemen, maar ik was bang dat ik nooit meer zou kunnen ophouden als ik nu begon te drinken en het idee van een kater was onverteerbaar.

‘Geen wijn, dank je.’

Ik zette me schrap voor het pandemonium dat meestal op een dergelijke opmerking volgde, maar niemand reageerde. Ik was heel even vergeten dat ik niet bij mijn eigen familie was.

‘Dan misschien een cola light?’ vroeg Iona.

God, wat waren die Devlins toch gastvrij, zelfs zo’n wazig, zweverig type als Iona. Er stond altijd cola light in de koelkast voor mij, ook al dronken ze dat zelf nooit.

‘Nee, nee, dank je, dit is prima.’

Ik nam een slokje van de valeriaanthee – niet smerig, maar ook niet echt lekker – en zakte neer op een enorm vloerkussen. Bella knielde naast me en begon mijn hoofd te masseren. ‘Wat heb je toch prachtig haar,’ mompelde ze.

Haar vingertjes kamden door mijn haar en verdeelden het in sliertjes en mijn schouders ontspanden. Voor de eerste keer in een dag of tien kon ik tot mijn opluchting weer eens diep ademhalen, waarbij mijn longen zich helemaal vulden met lucht en die vervolgens weer voorzichtig naar buiten persten. ‘Jeetje, daar word ik helemaal loom van...’

‘Nare dag gehad?’ vroeg ze vol medeleven.

‘Je moest eens weten, mijn kleine roze vriendin.’

‘Vertel op,’ zei ze.

Ik wilde haar net al mijn ellende voor de voeten gooien, toen ik me herinnerde dat ze pas negen was.

‘... tja,’ zei ik, terwijl ik mijn uiterste best deed om er toch nog een vrolijke draai aan te geven. ‘Ik kon mijn rekeningen niet meer betalen, dus moest ik mijn flat uit...’

‘Wat?’ Artie keek stomverbaasd op. ‘Wanneer?’

‘Vandaag. Maar het geeft niet.’ Ik had het meer tegen Bella dan tegen hem.

‘Maar waarom heb je me dat niet verteld?’

Waarom niet? Toen ik hem zes weken geleden de sleutel gaf, had ik hem gewaarschuwd dat die kans erin zat, maar ik had net gedaan alsof ik een grapje maakte. Per slot van rekening had het hele land hypotheekachterstand en zat tot aan de strot in de schulden. Maar vorig weekend had hij de kinderen gehad, daarna was hij de hele week weg geweest en ik vond het altijd moeilijk om heftige dingen telefonisch te bespreken. Eerlijk gezegd had ik niemand verteld wat er aan de hand was.

Gisterochtend, toen ik besepte dat ik aan het eind was – dat het eind van de weg eigenlijk al een tijdje bereikt was, maar dat ik dat gewoon niet wilde toegeven en hoopte dat er toch nog een stel wegenbouwers zou komen opdagen met een zootje asfalt en wat witte belijning om nog een paar extra kilometer voor me aan te leggen – had ik zonder veel misbaar voor vandaag die twee verhuizers geregeld. Waarschijnlijk had ik uit schaamte mijn mond gehouden. Of was het verdriet geweest? Of shock? Moeilijk te zeggen.

‘Wat ga je nu doen?’ Bella klonk ongerust.

‘Ik ben voorlopig weer bij mijn vader en moeder ingetrokken.’

Ze gedragen zich momenteel wel als een stel bejaarden, dus er is nauwelijks iets te eten in huis, maar dat kan best overgaan...'

'Waarom kom je niet hier wonen?' vroeg Bella.

'Omdat je vader en ik pas kort verkering hebben...'

'Vijf maanden, drie weken en zes dagen,' zei Bella. 'Dat is bijna zes maanden, bijna een halfjaar.'

Ik wierp een bezorgde blik op haar enthousiaste gezichtje.

'En jullie passen goed bij elkaar,' zei ze. 'Dat zegt mam zelf. Hè, mam?'

'Zeker weten,' zei Vonnie met een wrang glimlachje.

'Ik kan helemaal niet bij jullie intrekken.' Ik deed mijn best om jolig te klinken. 'Want dan zou Bruno me midden in de nacht aan het mes rijden.' Om vervolgens mijn make-up te jatten.

'Vast niet!' Bella was ontzet.

'Vast wel,' zei Bruno.

'Bruno!' schreeuwde Artie tegen hem.

'Neem me niet kwalijk, Helen.' Bruno kende het klappen van de zweep. Hij draaide zich om, maar niet voordat ik hem 'krijg de klere, kutwijf' had zien mompelen.

Ik moest me echt beheersen om niet terug te snauwen: 'Nee, krijg jij maar de klere, kleine fascist.' Ik prentte mezelf in dat ik bijna vierendertig was. En Artie had het kunnen zien.

Ik werd afgeleid toen een lichtje op mijn mobiel opflitste. Een nieuwe e-mail. Onder het intrigerende kopje 'Stapels zoete broodjes'. Toen zag ik wie de afzender was: Jay Parker. Ik liet het toestel bijna vallen.

'Lieve Helen, mijn snoezige, kleine stukje chagrijn. Ik krijg het bijna niet uit mijn strot, maar ik heb je hulp nodig. Kunnen we het verleden niet gewoon laten rusten en de draad weer oppakken?'

Het antwoord bestond uit één woord en het kostte me nog geen seconde om het in te voeren. 'Nee.'

Ik liet Bella met mijn haar spelen, nipte van mijn valerianthee, keek toe hoe de Devlins bezig waren met hun legpuzzel en wenste dat het hele stel – met uitzondering van Artie, uiteraard – het heen en weer zou krijgen. Konden we niet op z'n minst naar binnen gaan en de tv aanzetten? In het huis waarin ik was opgegroeid

werd ‘buiten’ met argwaan begroet. Zelfs hartje zomer snapten wij niet wat je in de tuin te zoeken had, want het snoer van de tv reikte niet zover. De tv was bijzonder belangrijk geweest in het gezin Walsh: er gebeurde niets, maar dan ook niets – geboorte, dood, huwelijk – zonder dat op de achtergrond de tv aanstond, bij voorkeur op een of andere lawaaierige soap. Zouden die Devlins echt niet gek worden van al hun gesprekken?

Maar ik besepte dat zij waarschijnlijk niet het probleem vormden. Ik zou het probleem wel zijn. Het vermogen om met andere mensen te praten leek uit me weg te vloeien als de lucht uit een oude ballon. Ik was er nu al weer erger aan toe dan een uur geleden.

Bella’s zachte vingertjes plukten aan mijn hoofdhaar en ze klikte met haar tong en bleef friemelen tot ze uiteindelijk een of ander resultaat had bereikt dat haar tevreden stelde.

‘Perfect! Je ziet eruit als een soort Maya-prinses. Kijk maar.’ Ze duwde me een handspiegel onder de neus. Ik ving een glimp op van mijn haar in twee lange vlechten en een of ander handgeweven ding dat dwars over mijn voorhoofd was gebonden. ‘Kijk eens naar Helen,’ zei ze tegen de meute. ‘Is ze niet mooi?’

‘Beeldschoon,’ zei Vonnie en ze leek het ook nog te menen.

‘Net een Maya-prinses,’ benadrukte Bella.

‘Is het waar dat de Maya’s de Magnums hebben uitgevonden?’ vroeg ik. Er viel even een verbijsterde stilte, toen werden de gesprekken weer opgepakt alsof ik niets had gezegd. Ik zat volkomen op de verkeerde golflengte.

‘Ze is echt net een Maya-prinses,’ zei Vonnie. ‘Alleen heeft Helen groene ogen en die van een Maya-prinses zullen wel bruin zijn geweest. Maar het haar is perfect. Goed van je, Bella. Nog wat thee, Helen?’

Tot mijn verbazing had ik het – in ieder geval voor nu – wel gehad met de Devlins met hun knappe uiterlijk, hun beschaving en hun goede manieren, met hun bordspelletjes, hun scheidingen met wederzijdse instemming en hun kinderen-mogen-bij-het-eten-een-half-glasje-wijn. Ik wilde echt Artie alleen hebben, maar dat zou niet gaan gebeuren en ik kon niet eens de energie opbrengen om pissig te zijn – het was niet zijn schuld dat hij drie kinderen en een veeleisende baan had. Hij wist niet wat voor dag ik van-

daag had gehad. Of gisteren. Of wat voor week ik achter de rug had.

‘Nee, bedankt Vonnie, ik hoef geen thee meer. Ik moet er weer vandoor.’ Ik stond op.

‘Ga je weg?’ vroeg Artie bezorgd.

‘Ik zie je dit weekend wel.’ Of wanneer de kinderen ook bij Vonnie waren. Ik kon hun programma niet meer bijhouden, daarvoor was het veel te ingewikkeld. Het kwam er in feite op neer dat de drie kinderen exact, maar dan ook exact, dezelfde hoeveelheid tijd doorbrachten met hun beide ouders, maar de dagen waar het om ging, varieerden van week tot week al naargelang Artie of Vonnie (maar meestal Vonnie, als je het mij vraagt) een paar daagjes wegging of een bruiloft ergens in het land had en ga zo maar door.

‘Is alles in orde met je?’ Artie begon er nu echt bezorgd uit te zien.

‘Prima.’ Ik wilde er nu niet verder op ingaan.

Hij pakte me bij mijn pols. ‘Waarom blijf je niet nog even?’ En met een zachtere stem: ‘Ik vraag wel of Vonnie weggaat. En de kinderen zullen op een gegeven moment toch naar bed moeten.’

Maar dat kon nog uren duren. Artie en ik gingen nooit vóór hen naar bed. Natuurlijk was ik er ’s morgens vaak ook nog, dus was het duidelijk dat ik was blijven slapen, maar we hadden ons – allemaal – aangewend om net te doen alsof ik in een of ander denkbeeldig logeerbed sliep en Artie de nacht alleen had doorgebracht. Hoewel ik Arties liefje was, deden we meestal net alsof ik gewoon een bekende was.

‘Ik moet ervandoor.’ Ik kon niet langer op die houten vloer zitten, wachtend tot ik Artie voor mezelf zou hebben en de kans zou krijgen om de kleren van zijn prachtlijf te rukken. Dan zou ik ont-ploffen.

Maar eerst moest er afscheid worden genomen. Dat nam ongeveer twintig minuten in beslag. Daar had ik helemaal geen boodschap aan, als het aan mij lag mompelde ik liever dat ik even naar de plee moest en glipte dan gewoon de deur uit. Meestal was ik al bijna thuis voordat iemand me miste. Ik vind afscheid nemen onnoemelijk saai en soms zou ik het liefst op de vlucht slaan. Maar

de Devlins pakten het altijd groots aan, met omhelzingen en dubbele kussen, zelfs van Bruno die kennelijk toch zijn burgerlijke gewoontes niet helemaal af kon schudden, en een vierdubbele kus (beide wangen, voorhoofd en kin) van Bella, die voorstelde dat ik gauw een keertje bij haar moest blijven slapen.

‘Dan mag je mijn pyjama met de aardbeientaartjes lenen,’ beloofde ze.

‘Je bent negen,’ zei Bruno meer dan minachtend, ‘en zij is hartstikke oud. Die pyjama van jou past haar toch nooit?’

‘We hebben dezelfde maat,’ zei Bella.

En grappig genoeg was dat ook bijna waar. Ik was klein voor mijn leeftijd en Bella was lang voor de hare. Ze waren allemaal lang, de Devlins, dat hadden ze van Artie.

‘Weet je wel zeker dat je alleen wilt zijn?’ vroeg Artie toen hij met me naar de voordeur liep. ‘Je hebt echt een rottag achter de rug.’

‘Ach, ja hoor, ik voel me best.’

Hij pakte mijn hand en liet die eerst over zijn T-shirt glijden, toen over zijn borst en duwde hem vervolgens omlaag naar zijn maag.

‘Hou op.’ Ik trok me los. ‘Het heeft geen zin om iets te beginnen als we het niet af kunnen maken.’

‘Oooké. Maar laat me dan eerst dit losmaken voor je weggaat.’

‘Artie, ik zei toch...’

Hij maakte teder de Maya-hoofdband los die Bella me had omgedaan en gooide het lint achteloos op de grond.

‘O,’ zei ik. En nog eens ‘o’ toen hij zijn handen in mijn haar stak en ze over mijn arme, gekwelde hoofdhuid liet glijden terwijl hij de twee vlechten lostrok. Ik sloot even mijn ogen en liet zijn handen hun werk doen. Hij liet zijn duimen over mijn oren glijden, over mijn voorhoofd, over de fronslijntjes tussen mijn wenkbrauwen en over het drukpunt tussen mijn hoofd en mijn nek. Mijn gezicht begon te ontspannen, mijn kaken werden slap en toen hij uiteindelijk ophield, voelde ik me zo zalig dat een mindere vrouw door de knieën was gegaan.

Ik slaagde erin om rechttop te blijven staan. ‘Heb ik op je gekwijd?’ vroeg ik.

‘Dit keer niet.’

‘Oké, dan ga ik ervandoor.’

Hij bukte zich en gaf me een kus, een kus die meer ingehouden was dan ik had gewild, maar het was beter om het vuurtje niet op te stoken.

Ik stak mijn hand op en legde die op zijn achterhoofd. Ik vond het fijn om mijn vingers door het haarvlak boven zijn nek te laten glijden en er even aan te trekken. Niet zo hard dat het pijn deed. Net niet.

Toen we elkaar los lieten, zei ik: ‘Ik hou van je haar.’

‘Vonnie zegt dat ik naar de kapper moet.’

‘Ik zeg van niet. En ik heb het voor het zeggen.’

‘Oké,’ zei hij. ‘Ga maar gauw slapen. Ik bel je later wel.’

We hadden de laatste paar weken de – nou ja, je kunt wel zeggen gewoonte – gehad om nog even met elkaar te babbelen voordat we gingen slapen.

‘En wat die vraag van je betreft,’ zei hij, ‘het antwoord is ja.’

‘Welke vraag?’

‘Hebben de Maya’s de Magnums uitgevonden?’

3

Zodra ik in de auto zat, besepte ik dat ik nergens naartoe kon. Ik reed naar de snelweg, maar toen ik bij de afslag naar het huis van mijn ouders kwam, reed ik gewoon door.

Ik hou van autorijden. Het was net alsof je in een kleine zeepbel zat. Ik was niet op de plek vanwaar ik vertrokken was en ik was niet op de plek waar ik naartoe ging. Alsof ik bij mijn vertrek opgehouden was te bestaan en pas weer terug zou komen als ik aankwam, en ik hield ervan, dat stadium van niet-zijn.

Onder het rijden hapte ik met open mond naar lucht en deed mijn best die naar binnen te slikken om te voorkomen dat mijn borst helemaal samenknep.

Toen mijn telefoon ging, laaide een gevoel van angst in me op. Ik

pakte het toestel op en wierp een blik op het scherm: Anonieme Oproep. In principe konden dat een heleboel mensen zijn. Ik had de laatste tijd een paar bijzonder onwelkome telefoontjes gehad, zoals dat wel vaker gebeurt met mensen die hun rekeningen niet betalen, maar ik voelde aan mijn water wie deze anonieme beller was. En ik wilde niet met hem praten. Nadat de telefoon vijf keer was overgegaan, nam de voicemail over. Ik gooide het toestel op de stoel naast me en reed door.

Ik zette de radio aan, die permanent afgestemd was op een nieuwszender. Op deze tijd van de avond zonden ze een sportprogramma uit waarin ik totaal niet geïnteresseerd was: voetbalwedstrijden en hardlopen en zo. Ik luisterde met een half oor naar sportmensen en hun trainers en dacht: Het kan wel belangrijk voor jullie zijn, maar mij interesseert het geen barst. En mijn dingen zijn voor mij van levensbelang, maar ze betekenen niets voor jullie. Dus zijn er wel dingen die echt belangrijk zijn?

Heel even zag ik alles in perspectief. Zij denken dat de wereld vergaat als ze zaterdag de bekerfinale niet winnen. Ze zijn nu al doodsbang dat ze zullen verliezen. Ze weten nu al hoe wanhoop voelt. Maar het maakt niets uit.

Niets is belangrijk.

Mijn telefoon ging opnieuw over. Anonieme Oproep. Net als bij het vorige telefoontje had ik een sterk vermoeden wie het was. Het toestel ging vijf keer over en stopte.

Rond deze tijd van de avond – bijna tien uur – was de snelweg vrijwel leeg en de zon begon eindelijk onder te gaan. Typisch begin juni, er kwam geen einde aan de dagen, ik had de pest aan dat constante daglicht. Mijn telefoon ging opnieuw over en ik besepte dat ik daarop had zitten wachten. Hij ging weer de gebruikelijke vijf keer over en stopte. Een paar minuten later hetzelfde liedje. Ophouden en weer opnieuw, ophouden en weer opnieuw, steeds maar weer, precies zoals hij altijd had gedaan. Als hij iets wilde, dan wilde hij het meteen. Uiteindelijk zette ik het verrekte ding uit, dat zou meneer Jay Parker leren. Ik slaakte een diepe zucht en reed verder.

Aan de horizon dreven vreemde wolken. Ik kon me niet herinneren dat ik ooit zulke luchten had gezien, buitenaards en ramp-

zalig, met een eeuwigdurende schemering. Het duurde veel te lang voordat het donker werd en ik had het gevoel dat ik het niet meer uit zou houden. Een golf van afschuw sloeg door me heen.

Ik was al halverwege Wexford voordat de zon eindelijk onderging en ik me veilig genoeg voelde om rechtsomkeert te maken en terug te rijden naar mam en pap.

Onderweg naar mijn nieuwe huis stond ik mezelf – heel even maar – toe om te bedenken hoe het zou zijn om samen te wonen met Artie. Maar die gedachte draaide ik onmiddellijk de nek om. Daar mocht ik niet eens aan denken, dat was te eng. Niet dat Artie er ooit over was begonnen, de enige die dat had gedaan was Bella. Maar stel je nou eens voor dat ik tot de ontdekking zou komen dat ik het wel wilde en Artie niet? Of nog erger, dat hij het ook zou willen?

Het was al erg genoeg dat ik mijn flat kwijt was, zonder ook nog eens heibel met Artie te veroorzaken. Het was nog zo kwetsbaar wat we samen hadden, maar het ging geweldig. Dat we noodgedwongen zouden overwegen om samen te gaan wonen om dan tot de ontdekking te komen dat we dat allebei eigenlijk te snel vonden... dat kon gewoon niet goed gaan. Zelfs als we de beslissing alleen maar voor ons uit schoven, zou het nog steeds aanvoelen als een motie van afkeuring. En stel je nou eens voor dat ik wel bij hem introk en we tot de ontdekking kwamen dat het inderdaad geen goed idee was geweest? Zouden we dat dan ooit nog kunnen rechtzetten?

Ik zuchtte diep. Ik wilde dat ik mijn flat niet had moeten opgeven. Ik wilde dat Artie gewoon naar me toe kon komen en bij me kon blijven wanneer ik dat wilde. Maar die oplossing was er niet meer, die was voorgoed verdwenen. Het was godsonmogelijk dat hij en ik thuis bij mam en pa samen in bed konden kruipen om met elkaar te vrijen terwijl zij aan de overkant van de overloop lagen! Dat was te gek voor woorden, dat zou gewoon niet kunnen.

Verdomme, wat had ik toch de pest aan die verrekte frisse wind die zomaar ineens kon opsteken en alles omver kon blazen.

Een onbekende auto, zo'n glanzende, lage, sportieve bak, stond voor het huis van mam en pap en een man hield zich schuil in de

schaduwen. Het kon natuurlijk een of andere maffe verkrachter zijn geweest, maar toen ik uit de auto stapte, was het nauwelijks een verrassing (categorie: vervelend) toen hij in het licht stapte en zich ontpopte als Jay Parker. Het was bijna een jaar geleden dat ik hem voor het laatst had gezien – hoewel ik dat niet echt had bijgehouden – en hij was geen spat veranderd. Met zijn nauwsluitende, hippe pak, zijn donkere, sprankelende ogen en zijn gretige glimlach leek hij precies op wat hij was: een oplichter.

‘Ik heb je gebeld,’ zei hij. ‘Neem je je telefoon wel eens op?’

Ik nam niet de moeite om te blijven staan. ‘Wat moet je?’

‘Ik heb je hulp nodig.’

‘Vergeet het maar.’

‘Ik zal je ervoor betalen.’

‘Ik ben veel te duur voor je.’ Vooral omdat ik plotseling een speciaal, bijzonder duur tarief voor Jay Parker had verzonnen.

‘Zal ik je eens wat vertellen? Dat kan ik wel. Ik ken je tarieven. Ik ben bereid om je het dubbele te betalen. Vooraf. In contanten.’ Hij haalde een stapel bankbiljetten tevoorschijn, zoveel dat ik abrupt bleef staan.

Ik keek naar het geld en toen naar hem. Ik wilde niet voor Jay Parker werken. Ik wilde niets met hem te maken hebben.

Maar het was verschrikkelijk veel geld.

Benzine in de tank. Opwaardering van de telefoonkaart. Een bezoek aan de dokter.

Argwanend vroeg ik: ‘Wat wil je dan gedaan hebben?’

Het zou vast iets twijfelachtigs zijn.

‘Je moet iemand voor me vinden.’

‘Wie?’

Hij aarzelde. ‘Dat is vertrouwelijk.’

Ik wierp hem een vernietigende blik toe. Hoe moest ik iemand vinden wiens identiteit zo vertrouwelijk was dat hij me niet kon vertellen om wie het ging?

‘... wat ik eigenlijk bedoel, is dat het heel gevoelig ligt...’ Hij duwde een paar kiezelsteentjes heen en weer met de teen van zijn puntschoen.

‘Het moet voor de pers verborgen blijven...’

‘Om wie gaat het?’ Nu was ik echt nieuwsgierig.

Een scala aan bezorgde blikken gleed over zijn gezicht.

‘Wie?’ drong ik aan.

Plotseling schopte hij tegen een van de kiezels die met een mooie, elegante boog wegvloog. ‘Ach, verrek, ik kan het je net zo goed vertellen. Het gaat om Wayne Diffney.’

Wayne Diffney! Die kende ik wel. In feite wist ik heel wat van hem af. Heel lang geleden, waarschijnlijk ergens in het midden van de jaren negentig, had hij in Laddz gezeten. En Laddz was een van de meest populaire Ierse jongensgroepen geweest. Niet helemaal van het niveau van Boyzone of WestLife, maar desondanks heel groot. Uiteraard hadden ze hun glorietijd al lang achter zich en ze waren nu zo oud, zo talentloos en zo lachwekkend, dat de meeste mensen alleen maar vol genegenheid aan hen terugdachten. Ze waren een soort nationale troetelgroep geworden.

‘Je zult het vast wel weten, maar Laddz komt volgende week weer bij elkaar voor drie mega reünieconcerten. Op woensdag, donderdag en vrijdag.’

Een Laddz-reünie! Ik had echt niet geweten dat die ophanden was – ik had andere dingen aan mijn hoofd gehad – maar ineens begon me een en ander duidelijk te worden. Zoals hun liedjes die om de haverklap op de radio werden uitgezonden en mijn eigen moeder die me aan mijn kop had gezeurd om mee te gaan naar dat concert.

‘Honderd euro per persoon, merchandising voor de deur,’ zei Jay weemoedig. ‘Alsof je zelf je geld kunt drukken.’

Tot dusver allemaal typerend voor Jay Parker, die kleine gore oplichter.

‘Nou en?’ drong ik aan.

‘Ik ben hun manager. Maar Wayne wilde – wil – niet meewerken. Hij...’ Jay zweeg even.

‘... schaamt zich?’

‘... staat niet te trappelen.’

Dat kon ik me best voorstellen. Laddz bestond, zoals alle doorsneejongensgroepjes, uit vijf typetjes: het talentvolle joch, het snoezige joch, het homojoch en het maffe joch. En dan was er nog dat andere joch. Wayne was het maffe joch geweest. Het enige wat nog erger zou zijn geweest, was om dat andere joch te zijn.

Waynes mafheid kwam vooral tot uiting in zijn haar: ze hadden hem zo ver gekregen dat hij een kapsel had in de trant van het Sydney Opera House en daar scheen hij geen enkele moeite mee te hebben. Als excuus gold dat hij nog jong was geweest, niet beter had geweten en recentelijk boete had gedaan door met een volslagen normaal hoofd rond te lopen.

Natuurlijk was dat allemaal al eeuwen geleden. Er waren massa's tijd verstreken sinds de nummer 1-hits. Het originele Laddz-vijftal was een kwartet geworden toen het talentvolle joch, na een paar succesjaren, de benen had genomen. (Hij was daarna een wereldster geworden die nooit ook maar met één woord had gerefereerd aan zijn duistere jongensgroepverleden.) Het resterende viertal had het nog een tijdje weten vol te houden, maar toen ze uiteindelijk uit elkaar gingen, had dat niemand ook maar ene reet geïnteresseerd.

Ondertussen was het persoonlijke leven van Wayne finaal ingestort. Zijn vrouw Hailey ging ervandoor met een echte, grote rockster, een zekere Shocko O'Shaughnessy. Toen Wayne ineens in het landhuis van Shocko opdook, op zoek naar zijn vrouw, kwam hij tot de ontdekking dat ze zwanger was van Shocko en helemaal niet van plan om terug te gaan naar Wayne. Bovendien was Bono toevallig ook net op bezoek bij zijn goede vriend Shocko en hij schermde hem af, zodat Wayne in al die heisa (zo wil het gerucht tenminste) Bono een dreun op zijn linker knie gaf met een hurleystick en schreeuwde: 'Dat is voor 'Zooropa'!'

Na zoveel ellende besloot Wayne dat hij alle reden had om zich als een echte artiest te manifesteren, dus schafte hij dat maffe haar af, liet een sik groeien, zei een tikje onzeker 'fuck' in een uitzending van de nationale radio en maakte een paar akoestische gitaaralbums over onbeantwoorde liefde. Vanwege zijn weggelopen vrouw en de aanval op Bono kon Wayne rekenen op een behoorlijke hoeveelheid bijval en had hij enig succes, maar kennelijk toch niet genoeg want na een paar albums werd hij door zijn label gedumpte en verdween toen helemaal uit beeld.

Het bleef een hele tijd stil, maar nu was er kennelijk genoeg tijd verlopen... de ijzige sneeuw van de winter was gesmolten en de lente was wedergekeerd. De krijsende tieners en twens die oor-

spronkelijk fan van Laddz waren geweest waren nu volwassen vrouwen die zelf kinderen hadden plus een neiging tot nostalgie. Als je erover nadacht, was dat comeback-concert alleen maar een kwestie van tijd geweest.

Vandaar, zei Jay Parker tegen me, dat hij zo'n drie maanden geleden met een voorstel naar de jongens was gegaan, waarbij hij aanbood om als hun manager op te treden en hun grote rijkdommen in het verschiep stelde (dat was een gok, maar ik wist hoe hij was) als ze weer een tijdje bij elkaar zouden komen. Ze waren er allemaal voor gevallen en hadden ogenblikkelijk de opdracht gekregen om alle koolhydraten te laten staan en per dag acht kilometer te gaan hardlopen. En om ondertussen op bescheiden schaal te gaan repeteren. Ze hoefden ook weer niet te overdrijven.

'Er hangt ontzettend veel af van deze optredens,' zei Jay. 'Als die goed gaan, kunnen we door het hele land toeren en misschien wat optredens in Groot-Brittannië doen, een kerst-dvd maken en god mag weten wat nog meer... En de jongens kunnen wel een paar centen gebruiken.'

Uit wat hij me vertelde, maakte ik op dat de Laddz, afhankelijk van de persoon in kwestie, failliet waren, een paar keer gescheiden, of verslaafd aan antieke auto's.

'Maar Wayne zag het niet echt zitten,' zei Jay. 'In het begin misschien nog wel, maar de afgelopen week is hij... onberekenbaar geweest. De laatste paar dagen kwam hij niet meer opdagen bij de repetities. Hij werd betrapt met een vijgenfocaccia en een pot Nutella... Hij heeft zijn hoofd kaalgeschoren...'

'Wát!'

'En hij huilde tijdens het bidden.'

'Het bidden!'

Jay wuifde dat weg. 'Op aandringen van John Joseph.'

O ja. John Joseph Hartley – het snoezige joch, althans dat was hij vijftien jaar geleden geweest – was in de Heer.

'Wat voor soort bidden?' vroeg ik. 'Boeddhistische gezangen?'

'O nee. Gewoon ouderwets. Meestal een rozenkransje. Dat kan geen kwaad, hoor. Waarschijnlijk is het zelfs een goeie manier om een onderlinge band te krijgen. Maar goed, we waren midden in het derde droevige geheim en ineens was Wayne in tranen. Hij zat

te janken als een grietje. Toen nam hij de benen, schitterde de dag erna – dat was gisteren – door afwezigheid bij de repetities en toen ik naar zijn huis ging, trof ik hem daar met chocolavlekken op zijn T-shirt en een kaalgeschoren kop.’

Zijn beroemde haar. Zijn maffe haar. Arme Wayne. Hij had er kennelijk helemaal geen zin in gehad.

‘Ik bedoel maar, dat haar daar konden we wel mee leven,’ zei Jay. ‘En die vette pens. Hij beloofde me dat hij zijn leven zou beteren, maar vanmorgen was hij er weer niet. Hij nam de telefoon niet op, niet zijn vaste nummer en niet zijn mobiel. We besloten om toch door te gaan met de repetities. We besloten om hem een dag rust te geven en hem een beetje protest te gunnen...’

‘Wie zijn “wij”?’

‘Ik. En John Joseph. Dus toen we vandaag klaar waren, belde ik Wayne en omdat zijn mobiel niet aanstond, ben ik weer naar zijn huis gereden. Alsof ik niet al genoeg te doen heb. En hij is er niet meer. Hij is gewoon... verdwenen. Daarom moet jij eraan te pas komen.’

‘Nee.’

‘Ja.’

‘Er zijn tientallen privédetectives in deze stad en ze zitten allemaal om werk te springen. Ga daar maar naartoe.’

‘Luister nou eens, Helen.’ Hij klonk plotseling hartstochtelijk. ‘Ik kan de eerste de beste ouwe knakker inhuren om in te breken in de passagierslijsten van alle vluchten van de afgelopen vierentwintig uur. Verdorie, ik kan ook zelf de telefoon oppakken en systematisch elk hotel in het hele land bellen. Maar ik heb het gevoel dat we daarmee geen moer opschieten. Wayne is gehaaid. Als het een van de anderen was dan zat hij ergens in een hotel met roomservice en een gratis massage. En de hele dag golfen.’ Hij onderdrukte een huivering. ‘Maar Wayne... ik heb geen flauw idee waar hij zit.’

‘Nou en?’

‘Ik wil dat jij in Waynes hoofd kruipt. Ik moet iemand hebben die anders denkt dan de meeste mensen en je mag dan een vervelend kreng zijn, Helen Walsh, maar je bent ook geniaal.’

Daar zat iets in. Ik ben lui en onlogisch en ik kan niet goed met

mensen omgaan. Ik raak snel verveeld en ben snel geïrriteerd. Maar ik heb briljante momenten. Die duiken af en toe ineens op zonder dat er sprake is van een vast patroon, maar het gebeurt regelmatig.

‘Wayne,’ zei Jay, ‘houdt zich vlak onder onze neus verborgen. Hij verstopt zich niet om onder te duiken, zoals een normaal mens zou doen. Hij verstopt zich wel degelijk, maar niet op een plek die voor de hand ligt en als je hem vindt, vraag je je af waarom je daar niet meteen aan gedacht hebt.’

Over kronkels gesproken. ‘Jay, het klinkt eerder alsof Wayne... overstuur was. Met die kale kop en zo. Ik weet wel dat je ontzettend geilt bij de gedachte aan Laddz-theedoeken en Laddz-lunch-trommeltjes, maar als Wayne Diffney ergens zit te overwegen om zichzelf iets aan te doen, is het je plicht om dat aan iemand door te geven.’

‘Zichzelf iets aandoen?’ Jay staaarde me verbijsterd aan. ‘Wie zegt dat dan? Hoor eens, ik heb het gewoon helemaal verkeerd verteld. Wayne heeft gewoon de pee erin.’

‘Ik weet het niet...’

‘Hij zit vast ergens te mokken, dat is alles.’

Dat zou kunnen. Misschien projecteerde ik mijn eigen doffe ellende wel op Wayne.

‘Volgens mij kun je toch beter naar de politie gaan.’

‘Die willen er niets mee te maken hebben. Hij is vrijwillig opgestapt, hij wordt pas hooguit vierentwintig uur vermist... En het mag niet in de krant komen. Wat zou je ervan zeggen als je eens meeging naar zijn huis, Helen Walsh, en kijkt of jij er chocola van kunt maken? Geef me een uur van je tijd en ik betaal voor twaalf uur. Dubbel tarief.’

Een inwendig stemmetje bleef maar herhalen dat Jay Parker een slechte vent was.

‘Massa’s heerlijke poen,’ zei Jay verlokkelijk. ‘Het zijn magere jaren voor privédetectives.’

Hij sloeg de spijker op z’n kop. Magerder dan ooit tevoren. Het was de afgelopen twee jaar echt afschuwelijk geweest om te zien hoe het werk afnam, waardoor ik met de dag minder te doen had en uiteindelijk helemaal niets meer verdiende. Maar weet je, het was niet eens de gedachte aan dat geld die me hartkloppingen be-

zorgde, het was het idee dat ik iets te doen zou hebben, dat ik een raadsel zou hebben om me op te concentreren en niet voortdurend over mezelf liep te piekeren.

‘Wat denk je ervan?’ vroeg Jay die me scherp in de gaten had.

‘Eerst geld zien.’

‘Oké.’ Hij gaf me een stapeltje bankbiljetten en ik telde ze na. Hij had me zoals beloofd voor twaalf uur betaald, tegen dubbel tarief.

‘Zullen we dan nu naar het huis van Wayne gaan?’ vroeg hij.

‘Ik heb geen zin om me wederrechtelijk toegang te verschaffen.’ Dat was niet altijd zo. Je overtreedt de wet, maar wat heeft het leven nou voor zin als je nooit van angst een adrenalinestoot zou krijgen?

‘Dat hoeft niet. Ik heb een sleutel.’

4

We gingen met Jays auto, een dertig jaar oude Jag. Dat had ik kunnen raden. Oude Jaguars worden meestal gereden door ‘zakenlui’ die altijd aan het sjoemelen zijn en dan ineens ‘een probleempje’ hebben met de belastingdienst.

Ik zette mijn telefoon weer aan en vuurde een spervuur van vragen op Jay af.

‘Heeft Wayne vijanden?’

‘Veel kappers zouden hem wel willen aanklagen vanwege een misdadig kapsel.’

‘Deed hij drugs?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Heeft hij geld geleend in de privésector?’

‘Bedoel je van een uitzuiger? Geen flauw idee.’

‘Hoe weet je dat hij uit vrije wil is verdwenen?’

‘Goeie genade nog aan toe, wie zou hem nou willen ontvoeren?’

‘Mag je hem niet?’

‘Ach, hij valt wel mee. Een beetje zwaar op de hand.’